

BUITENGEWOON

BUITENGEWOON

LUC JANS

2022

Beefcake Publishing

Een onmogelijk buitengewoon BOEK ga ik weer schrijven nu.

In de loop van het jaar 2015 begon ik een noodzakelijk boek te schrijven en net op 31 december 2016 was het af geraakt, manueel enkel, dat wel. Ik meldde het vreugdevol aan mijn vriendenkring, want familie heb ik niet meer. In de loop van 2017 ben ik op geringe wijze gestart met het typen op de laptop en heb ik de tekst opgeslagen in het bestand onder de titel van 'Het onmogelijke boek'.

Doch mijn innerlijk evolutieproces ging steeds verder, zodat mijn erg hoge bewustzijnsniveau TOCH nog onvoldoende bleek te zijn. En dus herschrijf ik dit ganse boek.

Ik moet nu eenmaal dit boek schrijven, daarom ben ik ook half-verlamd geraakt. Dat is de eigenlijke noodlotsreden daarvan. Na een verkeersongeval, zelf niet in fout, op 1 september 2007, als taxichauffeur dan nog, ben ik door dwarslaesie L1 C4 half verlamd of parapleeg dus. Ik heb alle jaren nadien een oneindige lijdensweg afgelegd, een enorm intern evolutieproces

volgde daarop. Nu op dit moment zit ik met een aanzienlijk spastisch rechterbovenbeen in pijn te schrijven en te typen. Echt rechtstreeks en niet manueel zoals voorheen.

Dit boek behelst het enige waar het uiteindelijk toch over gaat.

Waarom bestaat er nu eenmaal een heelal en aldus onze aardse natuur daaruit?

Wat betekent nu voor ons leven en dood?

Hoever gaat het evolutieproces op een planeet?

Er is al oneindig veel over geschreven en gefilosofeerd uiteindelijk. Kan niet anders, maar toch is mijn bewustzijnsbenadering verrassend verscheiden. Het is pas nu op de gezegende leeftijd van 70, na een noodlottig ongeluk, dat ik het KAN schrijven. En zelfs op de valreep nog moet herschrijven. Eerder zou ik het nooit gekund hebben wegens onvoldoende bewustzijnsvorming. En dus heb ik al mijn literair-creatieve drang en ambities daaraan opgeofferd.

Dus een debuut-werkstuk blijkbaar.

Ikzelf ben bizar genoeg helemaal geen echte LEZER, laat staan een boekenwurm. DAAROM raad ik iedereen in dit evidente-overweldigende digitale tijdperk aan om TOCH dit boek uit te lezen op jouw manier (fragmentarisch verdergaand of tot en met in een ruk). Het feit dat het in boekvorm moest is een soort noodzakelijk kwaad. Alle andere vormen van Facebook-pagina's tot Instagram kunnen achteraf louter aanvullen. Zelfs een blog-boek kan er niet aan tippen, aan zo'n (hopelijk gerecycleerd) papieren brokstuk.

Dus dat ultieme herschrijven is herstart maar dan eventjes weer een jaar later. Ik ben net 71 geworden en het *fatale* auto-ongeluk is net 11 jaar geleden op dit moment.

Ik moet nu wel echt voortschrijven, want mijn lichamelijke toestand wordt meer en meer onhoudbaar sinds een nieuwe pijnpompplaatsing op 11 juli 2018 in ZNA Middelheim Antwerpen. Dat omvat: een sterkere vervelende incontinentie, toch nog spastische pijnen niettegenstaande de POMP, die operatief is

herplaatst na +- 7 jaar (zolang werkt die interne batterij), een decubituswonde (= doorligwonde) boven aan mijn linkerpoepheft die uiteraard zeer traag en langzaam geneest wegens de zittende of liggende druk (tenzij ik op mijn rechterzij lig in bed tijdens het slapen) en ook te geringe bloedsomloop wegens die dwarslaesie.

Thuisverpleging nu een hele tijd al, maar ik ga ermee stoppen en zelf de wondverzorging doen. Te zwaar afhankelijk van wisselende tijdstippen en met sommigen van de verpleging kan ik absoluut niet omgaan. No time for empathy at all! Daarbij, mijn zelfredzaamheid is al zo sterk gegroeid dat dit er ook nog eens bij kan. En een terribel gevolg namelijk een globale impotentie is er nog bijgekomen. Want toen de pomp met platte batterij nog in mijn buik zat, had ik zelfs voortdurend een spontane ongewilde peniserectie.

Ergens verlang ik eigenlijk naar die ultieme DOOD, vrij pijnloos met een aanvaarde euthanasieprocedure wegens ondraaglijk lijden nu op dit moment of er is nog de mogelijkheid van zelfeuthanasie. Is geen spon-

tane zelfdoding maar een berekende UITWEG via het Nederlands boek 'UITWEG', type van jeugdviend Charles Robert.

Daarbij ben ik ook nog eens zo goed als 'familieloos', ik heb geen levenspartner meer, maar wel een uitgebreide vriendenkring op alle mogelijke niveaus. Dit wil zeggen van levensvriend, van puber af aan tot boezemvriend-soulmate tot en met. En allerlei losse vrienden met vaak meer verschillen dan overeenkomsten en dat heeft op zichzelf ook nog een eigen op-en-af-proces vaak. Met verwijderingen-conflicten en toenaderingen achteraf. Zelfs met die levensvriend (ook een LUK) had ik die onvoorstelbare contactproblematiek. Een dossier van mailbrieven over al die handicapjaren heen nu.

Zoals ik bij de start schreef, is dit BOEK een noodzaak alvorens te kunnen sterven. Los van het feit of dit wel of weinig respons heeft. Ook al zal ik de sociale media voor bekendmaking gebruiken, als ik wat gevorderd ben welteverstaan. Het kan zelfs in tekst-blogvorm erbij komen. Maar het kan evengoed dat dat boek pas respons heeft NA mijn dood. Ook een mogelijkheid.